

ANTTI

TAMMI

ARVAJA

**JOTAIN
VIRHEISTÄNI**

JOTAIN VIRHEISTÄNI

ANTTI ARVAJA

TAMMI
HELSINKI

1. painos

© Antti Arvaja ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-8217-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*”Kaikille vielä
syntymättömille, kaikille
viattomille kimpuille
epämääräistä olemattomuutta:
varokaa elämää!”*

KURT VONNEGUT

(SUOM. JUHANI KOSKINEN)

1.

Otto Jarva tarvitsi vain viisi sekuntia.

Mieshän on juoppo.

Vielä kotona, aamiaisella, pieni toivonkipinä oli sinnitellyt, mutta nyt se sammui. Se oli alkanut hiipua jo hetkeä aiemmin, kun hän oli polkenut tämän hylätyn oloisen tehdashallin eteen. Seinää vasten oli nojannut punainen lumikola, vaikka kevät Helsingissä oli jo pitkällä. Joku oli Oton saapuessa raottanut konttorisiiven likaisen ikkunan ruskeita sälekaihtimia pelokkaan oloisena, avannut ne lopulta ja viittoillut tulijalle. Mitään valoisaa ei voinut olla odotettavissa.

Työtuolissaan hieman lypsyssä istunut Tino Iivari oli Oton kirjoissa mitä oli, pikkutakkimies prameine rannekelloineen. Yhtä persoonallinen kuin pahvimuki.

– Mahtavaa Otso, että pääsit tulemaan. Kerrassaan...

Oton oli myönnettävä, että kuka tahansa, joka sanoisi noin, olisi saanut hänet ärsyyntymään, mutta vaihtoehtoja ei enää ollut.

– Hienoa, että sain tulla. Tosiaan...

Otto ei enää taistellut mistään. Nyt ei oltu putoamassa työelämän mestaruussarjasta 1. divisioonaan, vaan mutasarjan joukkueeseen, jonka kapteeni lähettäisi hänet kotiin viimeistään palkkatoiveen kuultuaan. Hän ei pystyisi ottamaan vastaan ainuttakaan vastoinkäymistä, ei enää.

Keski-ikä häämötti. Elämä tuntui jumiutuneen paikalleen.

Iivari raivasi työpöytänsä fakseista ja asuntoesitteistä kuin satulatuolissa istuva Otto olisi yllätysvieras. Kullatusta nimikyltissä pöydällä luki toimitusjohtaja Tino T. Iivari, mutta toimistoparakissa ei näyttänyt olevan muita työntekijöitä. Seinällä oli taidetta, jota Otto ei ymmärtänyt, pöydällä raameissa valokuva pienestä vaaleatukkaisesta pojasta esittelemässä ylpeänä punaista sankoa puolillaan ahvenia.

– Koirakoulu, Iivari sanoi yllättäen kuin sana olisi ollut jonkinlainen tahdosta riippumaton pakko-oire. – Aluksi tämä homma voi tuntua toivottomalta, mutta ponnistelut palkitaan kyllä.

Hiiri liikahti pöydällä ja akvaarionäytönsäästäjä hävisi kellertävän kuvaputkinäytön ruudulta, kuului klik klik.

Silmukka toimitusjohtajan kaulan ympärillä oli selvästi jo kireällä. Hän oli kenties yrittäjä mustalta listalta.

– Hetkinen vielä, mies sanoi.

Tietokoneen tuuletin alkoi ottaa pöydän alla kierroksia. Otto vaihtoi asentoa, farkut puristivat ikävästi vatsan kohdalta. Iivaria katsellessaan hän ei voinut olla miettimättä omaa kiristyvää silmukkaansa, jota hän yritti löysätä hakemalla työtä – kiinteistönvälittäjänä. Pelkkä ajatus puistatti.

Iivari puraisi kuuluvasti kovaa pastillia ja avasi viimein Oton tuoman portfoliokansion, vinksahtaneen tuhkimotarinan, jossa satumainen alku oli päättynyt potkuihin. CV oli muuttunut hiljalleen reikäjuustoksi. Kuka tahansa näki freelancer-tyyppisten kiertoilmaisujen taakse. Irtsanomien kolme vuotta sitten ei ollut trauma, vaan kokoelma traumoja.

Iivari siristi silmiään kansion takaa, löi sen kiinni ja katsoi Ottoon.

– Periaatteessa ilman koulutusta et voi toimia meillä kuin konttorin puolella kahvia keittämässä, mutta mutta...

Tiiliskiveä muistuttava Nokia keskeytti Iivarin ajatuksen. Hän nappasi säksättävän puhelimen pöydältä ja katsoi vilkkuvaa ruutua puistellen päätään.

– Minun on aivan pakko ottaa tämä.

Tino Iivari painoi kulmikkaan puhelimen korvalleen ja puikkelehti ulos huoneesta. Otto kuuli kiihtyvää keskustelua kunnes ulko-ovi rämähti kiinni.

Hän tuijotti portfoliotaan. Se kertasi hänen kananlentoaan työelämässä. Vielä kolme vuotta sitten hän oli istunut mainostoimisto My Bad Helsingin neuvottelu-huoneessa lompakko täynnä kiiltäviä muovikortteja, upottanut sormensa chesterfield-sohvan nahkaan. Yhden-tekeviä ideoita oli kuorrutettu kiiltävillä mainoskliseillä ja myyty röyhkeästi suurina oivalluksina.

Ruskeiden sälekaihtimien läpi Otto näki Iivarin parkki-paikalla, vanhan Saabin kupeella. Mies haroi tuohduksis-saan tummia hiuksiaan, jotka olivat paksut enää sivuilta.

Otto oli ollut My Bad Helsingin eturivissä – sujuva-sanainen ja kyyninen, aina valmis esittämään jotain, mikä kuulosti tärkeältä. Hän oli taivutellut sanojen merkityksiä ja oppinut valehtelemaan ensin muille, sitten itselleen ja lopulta totuus oli lakannut vastustelemasta.

Titteli – Brand Consultant – oli kuvannut hyvin hänen silloista elämäänsä: huolellisesti kiillotettu, näyttävä, mutta täysin merkityksetön.

Otto tuijotti Iivarin pöydälle jättämää lompakkoa, josta pursui seteleitä. Hän vilkaisi pihalle. Oliko tämä harkittu temppu, osa Iivarin työhaastattelurituuaalia? Otto ujutti

kätensä lompakolle. Kummallinen pantomiimi pihalla jatkui voikukkien reunustamalla asfaltilla, irtokivien potkiskelua ja äkkikäännöksiä lumikolan kohdalla. Lompakon korteissa ei ollut sama nimi kuin nimilaatassa pöydällä.

Pian Iivari kompuroi eteisessä ja palasi huoneeseen pahvilaatikkotornien välistä. Hän katsoi lompakkoa ja Ottoa, istui sanaakaan sanomatta työpöytänsä ääreen, avasi pikkutakkinsa napin, hengähti syvään.

– Anteeksi, vaimoni, siis entinen vaimoni. Jokainen päivä yhtä taistelua, mutta minkäs teet.

Otto ei sanonut mitään, ei edes nyökäyttänyt päätään. Tämä teatteri oli lusittava selkä suorana loppuun, muutoin hän olisi pian itse samassa tilanteessa kuuntelemassa vaimonsa Mariannen näkemystä millä tavalla tavarat jaettaisiin. Ikkunaan oli ilmestynyt sadepisaroiita.

– Soittaja ei ollut vaimoni, Iivari täsmensi, – vaan hänen asianajajansa. On sitten aika kärkestä sorttia ja meillä on hieman asioita kesken.

– Aivan.

– Firmallakin on ollut viime aikoina omat haasteensa, Iivari jatkoi. – Sinullahan on vahvat näytöt mainosalalta. Tässä voisi jopa nähdä jonkinlaista synergiaetua.

Otto katseli sopivien väliajoin Iivarin verestäviä, toiveikkaita silmiä ja kuunteli näkemyksiä provisiopalkkauksen eduista sekä alan epäinhimillisestä eloonjäämiskamppailusta, mutta lipui jonnekin kauemmas. Hän ei enää kuullut monologin loppua asiakkaiden kohtaamisongelmasta, koska oli jossain kaukana. Poissaoleva mielentila oli alkanut vaivata häntä yhä useammin, kun järkytys potkujen saamisesta oli vaihtunut kitumiseen kylmässä todellisuudessa. *Tähän helvetin kitumiseen!* Iivari puhui, mutta Otto aavisteli jo miten tässä oli käynyt: hän oli päätynyt

itseään kymmenisen vuotta vanhemman epäonnistuneen ja oletettavasti pahasti velkaantuneen yrittäjän kukaties viimeiseen kyhäelmään. LKV Iivarin satulatuoli alkoi jo painaa ikävästi nivusia. Tunne palautti hänet takaisin nykyhetkeen. Sade rummutti parakin kattoa ja Otto pelkäsi, että kuulisi kohta amatöörimäisen kampanjaidean.

– Itse asiassa... olen miettinyt mainoskampanjaa kaapelikanavilla, Iivari aloitti ja piirsi suunnitelmaansa samalla lehtiöön. – Fasaanikukko, tässä näin, tulisi neuvottelemaan metsästäjän ovelle talokaupoista, mutta törmää haulikon piippuun, joka tulee esiin postiluukusta. Fasaani rääkäisee kerran ja pian koko piha olisi täynnä fasaaneja, niitä olisi kokonainen haaremi. Lopulta metsästäjä heiluttaa ovenraosta valkoista lippua, Iivari kertoi tyytyväisenä.

– No niin, Otto aloitti ja vääntelehti tuolissaan, kun ei keksinyt oikein muutakaan. Iivari käänsi piirtämänsä fasaanin Ottoon päin.

– Uni, näin tämän kaiken unessa.

– Aivan.

Molemmat katsoivat odottavasti toisiaan työpöydän yli. Iivari veti pikkutakin liepeitä yhteen. Otto sormaili portfoliokansion reunan kuminauhaa. Hänen oli annettava jonkinlainen uskottava arvio ideasta, vaikka se tuntui lähes mahdottomalta, järjenvastaiselta. Kuminauha venyi. Perääntyminen ei ollut mahdollista, hän kuuli aloittelevansa vastaustaan, aivan kuin joku muu olisi puhunut hänen äänellään.

Kuminauha napsahti.

2.

Otto väänsi radion kiinni, hän ei voinut sietää mainoksia. Iivarin Saab 9000:n matkamittarin lukema lähenteli puolta miljoonaa kilometriä. Kojelaudassa oli kaksi reikää. Ratin keskiössä oli kruunupäinen kotka, jolla oli leijonan harjakset.

Somerolla odotti mansardikattoinen ränsistynyt kartano, jonka pihamaalle hän läväyttäisi LKV Iivarin asunotesittelykyltin ensimmäistä kertaa. Otto oli kertaalleen sanonut ei, ehkä enemmän ajatuksissaan ja itselleen, mutta ajokuntansa juonut möreä-ääninen Iivari oli osannut asetella sanansa aamulla puhelimessa ja luvannut varata hänelle huoneen hotelli Hämeenportista lisäpalveluineen.

Otosta tuntui yhä, että hän oli eksynyt tapahtumasarjaan, joka ei ollut osa hänen omaa käsikirjoitustaan. Puhelun lopulla Iivari oli ehtinyt muistuttaa, että näyttöön ei voinut mennä liian rennosti pukeutuneena.

– Pikkutakki... kauluspaita nyt vähintään ja siistit nahkakengät.

Maantiestä saattoi erottaa selvärajaisen kohdan, johon sade oli lakannut. Taajama päättyy -kyltin jälkeen asfaltti oli täynnä hätäisesti paikattuja halkeamia ja kuoppia. Otto yritti keskittyä ajamiseen, mutta kojelaudassa paloi punainen symboli, jonka viereen oli ilmestynyt jo Helsingin kehätiellä pahaenteinen huutomerkki. Vikavalvoja

kojelaudassa – muistutuksia kaikista hänen tavanomaisista pakkoajatuksistaan, kuolemanpelosta, rahahuolista, typeristä välerikoista ja muista elämän pohjakosketuksista.

Saab oli alkumatkasta niellyt C-kasetin ruskeaa magneettinauhaa, joka oli nyt punoksella jossain kojelaudan sisuksissa. Otto pyöräytti vasemmanpuoleisesta nupista radion uudelleen päälle. Uutisissa puhuttiin äärioikeiston noususta Euroopassa. Le Pen ja syrjäytyneiden raivo. Aatteen aallot olivat jo lyöneet Suomeenkin kansallismielisinä ryhminä, jotka kinastelivat keskenään ja keräsivät toreilla nimiä kannattajakortteihin.

Tie jatkui kuin pahassa unessa, yksitoikkoisena, aivan kuten kaikki ne vuodet, jotka olivat kuluneet siitä, kun Marianne oli vielä katsonut häntä ihailleen. Otto muisti, kuinka he olivat ajaneet samanlaista tietä, varvasandaaleissa, matkalla ei-minnekään, kylmälaukku keltaisen kuplavolkkarin takapenkillä. Ikkunat auki, koska kaikki oli vielä mahdollista.

Mariannen kolumnit naistenlehdissä olivat silloin vielä jotain pientä ja viatonta, elämän kevyitä hetkiä hyvinvoivasta kodista. Tuona kesänä Otto oli ajattelemattomuuttaan suostunut Mariannen kanssa ensimmäiseen parisuhdehaastatteluun suosikkikolumnistin menestyneenä aviomiehenä. Marianne kuvaili häntä vapaaksi sie-luksi, joka eli kahvista ja taiteen sekakäytöstä. Nielekellen Otto oli taipunut julkisempaan rooliin, vaikka kumpikaan ei aavistanut, minkälaista painolastia tyhjänpäiväinen julkisuus toisi mukanaan. Otto ei ollut aluksi nähnyt siinä mitään uhkaavaa, mutta kolumnit alkoivat vähitellen päästää julki sellaista, mikä olisi pitänyt jäädä vain heidän välisekseen.

Otto vaihtoi kätensä asentoa ratilla, ristiselkää vihloi. Hän vilkaisi hermostuneena punaiseen vikavaloon, jolla ei näyttänyt olevan pienintäkään aikomusta sammua.

Keltainen puimuri kääntyi pelloilta maantielle. Jättimäisen koneen peittäessä kaistan Otto kuuli jostain kaukaa lausahduksen.

– Otto, uskollinen soturini, minulla on hyviä ja huonoja uutisia.

Otto oli lukemattomia kertoja miettinyt, oliko My Bad Helsingin toimitusjohtaja Jari Heinonen tosiaan luullut sanavalinnan pehmentävän sitä iskuja, joka tuntui siltä kuin joku olisi lyönyt Ottoa moukarilla ylävatsaan.

– Valitettavasti tämä uudelleenjärjestelyprosessi tarkoittaa sitä, että meidän on luovuttava joistakin työntekijöistä, Heinonen oli sanonut, äänessään kiertelevä ja kiusaantunut sävy.

Ja niin Mariannen rakkauskolumnien sarkastinen supersankari oli rapistellut nöyryytettynä kotiovelle ja joutunut kertomaan melkein itkuun pillahtaen huonot uutiset naiselle, joka oli taas raskaana.

Saab kolisi montun yli ja hansikaslokero rävähti auki, sisältä putosi roskia ja muovinen vodkapullo. Vasemmalla kädellä Otto naksautti simpukkamallisen puhelimensa kannen ja etsi Iivarin numeron. Hän nosti puhelimen korvalleen, mutta rätisevän linjan hälytysääni kuulosti oudolta, aivan kuin se olisi yhdistynyt ulkomaille. Linja aukesi.

– Haloo! Otto huusi, mutta kuuli vain kahinaa, kilinää ja outoa murinaa ennen kuin puhelu katkesi. Hän heitti puhelimen penkille, kurotteli samalla käteensä hansikaslokeron luukulla nököttävän käyntikorttinipun ja vilkaisi sen päällimmäistä korttia. Siihen oli painettu

hänen uusi tittelinsä: Sales Manager. Hän ei voinut olla nauramatta.

Otto alkoi laskea kuinka monta päivää työhaastattelusta oikein oli, ehkä viisi. Iivari oli painattanut kortit, vaikka Otto oli vielä epäröinyt koko juttua.

– Sales Manager...

Mitä lähemmäs Someroa hän ajoi, sen autiommalta seutu alkoi vaikuttaa: hylättyjä navettoja, sortumis-
pisteessä olevia latoja, värinsä karistaneita maataloja.

Kostofantasioissaan Otto palasi hetkeen, viimeiseen palaveriin Heinosen kanssa. Hän kuvitteli katsahtavansa ikkunasta näkyvää Helsingin rautatieaseman kelloa ja tipauttavansa kynän neuvotteluhuoneen pöydälle irtosanomispaperin päälle.

– Tiedän tasan tarkkaan minkä ikäisten partiopoikien kanssa sinulla on ollut kimppakivaa. Heinonen, eroraha on sitten viisikymmentä tonnia.

Levähdyspaikalla oli punainen penkki ja suuri haalistunut kyltti, joka näytti Someron kartan sinisenä haalistuneena laikkuna. Oikeassa alareunassa luki: *Olet tässä*. Se tuntui enemmänkin kehotukselta sisäistää juuri tämä hetki elämässä, ei tiedolta kartassa.

3.

Keittiön lamppu jääkaapin yläpuolella välkkyi. Juha Kunnari seisoj hellan ääressä alushousuissaan ja söi paljain käsin lihamurekettä uunipelliltä. Sormet rasvassa, tukka pystyssä. Satakiloisen kehäraakin poskessa oli pala leivinpaperia. Elämä ei oikein enää sujunut, vaan laahasi. Rintakehää painoi kuin joku olisi unohtanut tiiliskiven keuhkojen päälle. Vanha härkä pureskele-massa heinää.

Hiiri rapisi jossain seinän ja vuorilaudoituksen välissä. Sota jyrsiöitä vastaan oli hävitty, enää ei saanut edes kunnollisia myrkkyyä. Pöydällä, likaisten astioiden seassa lojui perunkirja, isän testamentti, virkatodistus ja edellisvuoden esitteet kartanosta. Ajaton unelmakohde, jossa arki kohtaa historian.

Tino T. Iivari oli aamulla yrittänyt perua päivän näytön niin surkealla emävalheella, että Kunnari oli päästellyt isävainaan bakeliittipuhelimeen suomalaisen miehen koko tunneskaalan: aluksi pitkä, hiljainen hengenveto, sitten perkelettä, saatanan saatanaa ja lopulta niin rumaa tekstiä, että ikkunaruuudut helisivät. Hän oli uhannut irti-sanoa LKV Iivarin sopimuksen, vaikka toimitusjohtaja yritti paikkailla tilannetta ja lupasi lähettää tuuraajan. Kunnari oli paiskannut kesken lauseen luurin Iivarin korvaan.

Sen olisi pitänyt tuntua joltakin. Vapauttavalta. Mutta ei, se tuntui vatsassa kuin sisukalut olisivat väärinpäin. Polttava tunne nousi ylöspäin, kurkkuun, sydänalaan. Ellei kartano menisi kaupaksi, Kunnarin velkainen kuntosali Muscle Marlin Helsingissä olisi lopullisesti mennyttä.

Kunnari nojasi tiskipöytään. Käsi tärisi. Hän yritti hengittää syvään, mutta ilma ei kulkenut. Sydän muljahti, kipu säteili leukaan. Piti liikkua, olla joku toinen ihminen, se nuori ja terve, se, jonka keuhkot vetivät vielä ilmaa sisään rohisematta. Se, jolle hurrattiin.

Esirippu nousi ja Kunnari oli palannut kisaamaan maailman vahvimman miehen tittelistä. Yleisö hakkasi käsiään yhteen, mutta Kunnari ei kuullut sitä. Hänen maailmansa oli kutistunut valjaisiin, hallin lattiaan ja lähes kymmenen tonnin vastukseen, joka painoi hänen olkavarsiaan. Rekan vetoauton etupuskuri nytkähti, liikkui ja pysähtyi jälleen. Kunnari huohotti syvään, korvissaan vain veren kohina. Hän kuuli edelleen ainoastaan kengänpohjiensa narinan ja valjaiden natinan. Liike muuttui vakaammaksi, askelten rytmi oli raskas. Kunnari kuuli oman hengityksensä kuin vauhkootunut eläin olisi yrittänyt paeta hänen sisuksistaan.

Nyt tuo päivä, nuo päivät, olivat enää häivähdys vanhassa peilissä. Yli vuosikymmen, oliko siitä jo niin kauan?

Oli palattava takaisin, edes hetkeksi elämään, joka kävisi kaikilla sylintereillä. Kaappikello löi puolen merkiksi ja Kunnari pyyhki rasvaisia suupieliään ja röyhtäisi.

Tino T. Iivari tai pikemminkin hänen nuoret ja alituisen vaihtuvat välittäjäkandidaattinsa olivat yrittäneet myydä Kunnarin perintökartanoa kolme vuotta. Monikanavainen markkinointistrategia tarkoitti lopulta täs-

mälleen sitä, että ilmoitus möllötti Helsingin Sanomien asuntoliitteessä satojen muiden kotien jatkeena.

Läpiveto paiskoi keittiön tuuletusikkunaa, kun Kunnari nilkutti kainalosauvan kanssa ja raotti kukkaverhoa, eikä käsittänyt mitä näki. Kartanon pihatietä rapisi auto. Saabin ovessa oli kulmastaan irvistävä tarra LKV Iivari. Autosta astui ulos hahmo, joka ei istunut maalaismaisemaan, vaan luontevammin Helsingin kantakaupungin kortteleihin.

– Täällä ei sitten ole enää mitään myytävää, Kunnari ilmoitti tuuletusikkunan raosta kireällä, mutta kuuluvalla äänellä.

– Anteeksi?

– Häivy, Kunnari huusi takaisin tuuleen.

– Olen ajanut tänne Helsingistä asti. Otto Jarva LKV Iivari, Otto yritti esittäytyä huutamalla takaisin saamatta verhojen välistä enempää vastakaikua.

Kunnari mittaili itseään nuorempaa miestä, joka puristi rintaansa vasten papereita pursuavaa kansiota. Seuraava pelle tähän sirkukseen.

– Mitään sopimusta ei enää ole eikä tule. Tino T. Iivarille voit viedä terveiset, että...

– Odota!

Otto nosti vasemman kätensä pystyyn ja viittoi oikealla aikalisän merkiksi. Saabin moottori naksui, mutta ääni peittyi tuuleen, kuten Oton vastaus tämän astellessa käsi pystyssä aivan ikkunan alle.

– Mitä? Kunnari ärähti kärsimättömänä.

– Unohdetaan Tino Iivari, Otto sanoi.

Kunnari läimäytti tuuletusikkunan kiinni ja veti verhon eteen. Ellei tuo hiirulainen tajuaisi nyt vain poistua, seuraavaksi se lentäisi niska-perseotteella autoonsa. Verenpaineen äkillinen nousu toistamiseen samana päivänä ei

tehnyt hyvää Kunnarin vajaatehoiselle sydämelle ja hetken tuntui, että ajan ja paikan taju olivat käväisemässä jossain muualla. Varoittava pisto rinnassa.

– Ei helveti...

Kunnari otti tukea tiskipöydästä ja pudotti lasisen kahvipannun. Sirpaleet levisivät pitkin lattiaa. Välittäjä kartanon edustalla oli sinnikästä sorttia, ovelta kuului koputus.

Kunnari manasi ja piteli rintaansa. Ajatus lopullisesta kohtauksesta pakotti hänet nilkuttamaan kohti eteisaulaa.

Jälleen koputuksia. Kunnari nojasi otsaansa ulko-oveen ja sulki hetkeksi silmänsä. Rintalastan alla muljahti ikävästi, paine tuntui kiertyvän krampiksi pallean tienoille. Ei nyt. Ei enää.

Koputus toistui vaativampana. Kunnari kiristeli hampaitaan ja huusi voimattomana oven läpi.

– Mitä helvettiä sinä vielä siellä seisot?

– Haluan vain puhua kanssasi, kuului oven läpi.

– Puhu sitten, ja tee se nopeasti, ennen kuin...

Kunnari tunsi hapen loppuvan.

– Kuule, minä tiedän, että tämä kartano on sinulle enemmän taakka kuin mitään muuta. Että joka kerta...

Otto piti tauon ja jatkoi hiljaisemmalla äänellä.

– Joka kerta, kun katsot tätä paikkaa, muistat lähinnä sen, mitä et halua enää muistaa.

Kunnari otti ovenpielestä pölyisen haulikon, naksautti lukon auki ja työnsi aseenniipulla oven raolleen.

– Ja mitä sinä siitä tiedät?

– Sen, että kartano voi vaihtaa omistajaa juuri tänään, Otto vastasi tuijottaen haulikon piippua. – Ja että voimme sopia, että sinä maksat minulle, jos onnistun.

Kunnari naurahti käheästi.

- Paljonko?
- Sano itse, Otto sanoi ja oli varmuuden vuoksi liikumatta. - Ei ole minun päätökseni. Minä hoidan työn. Kunnari laski haulikon ja avasi oven kokonaan.
- Jos myyt kartanon, annan sinulle sen mitä pyydät.

– *Et sinäkään ole vielä kuollut, Jarva.*

– *Mitä?*

– *Sinä vain elät niin kuin etsisit itsellesi sopivaa kuolinsyytä.*

Otto Jarva on oppinut kestämaan lähes kaiken – paitsi sen, ettei mikään enää onnistu. Nousujohteinen ura mainostoimistossa on katkennut potkuihin, ja työttömyyskuukaudet seuraavat toisiaan. Kotona odottaa vaimo, joka ei jaksa kuunnella selityksiä.

Otto päätyy vasten tahtoaan kiinteistövälittäjäksi. Hän saa myytäväkseen talon, jonka omistaja ei suostu luopumaan menneisyydestään – eikä asemastaan entisenä maailmanmestarina. Kauppaehdot eivät ole tavanomaiset, ja pian Oton markkinointitaidoille löytyy käyttöä kyseenalaisessa projektissa.

Kun mikään ei enää kannattele, on pakko onnistua edes yhdessä asiassa.

Jotain virheistäni on Antti Arvajan mustan kuiva esikoisromaanin ihmisistä, jotka huomaavat liian myöhään rakentaneensa elämänsä väärin oletusten varaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8217-6